

נחלרי נצח

י"ל ע"י מוסדות מברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 704
פרשת אחרי-קדושים תשפ"א

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
20:50	19:52	18:38	ירושלים
20:28	19:54	18:55	תל-אביב
20:51	19:55	18:48	חיפה
20:50	19:55	18:55	באר שבע

דבר ראש הישיבה

תודה על הבעיות

מהותו של יום ל"ג בעומר • ומה מיוחד ביום ל"ב מעומר • היכן מרומז רשב"י בתורה ובתרגום אונקלוס • וגם: איזו ברכה יברכו בימות המשיח על הצרות

זה נקרא שהוא עושה תשובה). נשאלת השאלה: מי הודה ראשון, לאה או אדם הראשון? אומר הרב וולפסון רעיון נפלא: לאה עברה ייסורים גדולים לפני חתונתה כשכולם חזו לה נישואין עם עשו, וגם הייתה דחוייה מיעקב מיד לאחר החתונה, וגם היתה עקרה (ככתוב במפרשים בראשית כט לא), ועל כל הצרות והייסורים הודתה לה, וזה החידוש הגדול. וכן מביא הרב ארוש בספרו בשם הרב פישר, שלאה זכתה להבין שהרע הוא טוב, כמו נחום איש גם זו שאמר "גם זו לטובה".

חידוש גדול כתוב בצ"ח (לבעל ה"נודע ביהודה"), שלעתיד לבוא אדם יקום לתחייה, ויראו לו את הרעות שהיו לו, ויברך עליהם "הטוב והמטיב" (!), כיון שיראה בידיעה ברורה שהרע זה הטוב.

שיא ההודיה

וכפי שכבר הזכרנו, ל"ג בעומר נקרא יום מתן תורה של תורת הסוד והפנימיות של עם ישראל. ורבי שמעון בר יוחאי עצמו נקרא האב של פנימיות התורה, ולכן יום זה הוא יום בו ניתן להגיע לפנימיות של הכל.

העבודה הפנימית והעמוקה ביותר היא ההודיה, ולכן יום ל"ג בעומר הוא יום ההודיה, ויום זה בספירת העומר נקרא "הוד שבהוד", יום ההודיה שבהודיה, זהו בעצם פנימיות היהדות ופנימיות תורתו של רבי שמעון בר יוחאי, לזכור להודות. כי כל העניין של ההודיה היא פנימיות של הפנימיות, שאדם מודה על כך שיכול להודות, כמו שאומרים בתפילת העמידה: "מודים אנחנו לך וכו'... על שאנחנו מודים לך", ואת הואר הזה רבי שמעון הוריד לעולם.

וכן יום ל"ג בעומר מקשר בין המידות שעליהם עובדים לתקנם ב"ל"ב" [32] הימים שעברו מספירת העומר, לבין המוחין שעליהם עובדים ב"טוב" [17] ימים האחרונים.

וישנו עוד דבר עמוק בל"ב בעומר: בחינתו של רבינו קשורה לעניין פורים, כפי שאמר שכל ההתחלות הם מפורים, וכן ה"אראציט" של רבי נחמן מברסלב יוצא תמיד באותו יום בשבוע שחל ל"ג בעומר ופורים. פורים זה נצח, ל"ג בעומר הוד, ויום ל"ב לעומר הוא נצח [-בגימטריא נחמן] שבהוד, שהוא חיבור של רבנו הק' מברסלב ורבי שמעון בר יוחאי, ויום ל"ג בעומר הוא הוד שבהוד, ושני ימים אלו מסוגלים במיוחד במעלתם הרוחנית הגבוהה, ויהי רצון שנזכה לנצלם כראוי.

ש לפנינו שבוע מיוחד: מ-י"ד באייר, שאז חל פסח שני, שבעה ימים שערי השמים פתוחים (כמובא בזוהר בהעלותך דף קנ"ב), כל הבקשות מתקבלות. י"ד באייר הוא החג של בעלי התשובה, אלו שלא התקרבו לה' בזמן אבל ה' פותח להם פתח מיוחד שיוכלו להשלים את עבודת ה' שהחסירו. ובי"ח באייר שהוא ל"ג בעומר יש מתן תורה של תורת הסוד, מתחילים לקבל את המוחין של קבלת התורה בהר סיני, ולכן רבי שמעון בר יוחאי נקרא סיני.

הילולא דרשב"י בל"ג בעומר מרומזת בתרגום אונקלוס על "ביד רמה" (שמות יד, ח), "בריש גלי", שהם אותיות רשב"י ג"ל. וכן המילה "בראשית" מורכבת מאותיות רשב"י א"ת, והרמז שרשב"י כולל הכל, מהאות "א" עד "ת".

גם על מה שלא נחמד

רואים על רבי שמעון שלמד את דרך ההודיה על כל דבר, טוב או רע, מרבותיו נחום איש גם זו ורבי עקיבא. שניהם ידועים במידה זו, שגם כאשר נראה שהכל נגד התכניות והרצון שלנו, כשבמקום ארגז ילומים מוצאים חול, ובמקום ללון במנוחה באכסניה צריכים לשכב בשדה פתוחה לנזקי חתולים, אריות ורוחות פרצים, אומרים גם זו לטובה ובאמת מאמינים שהכל טוב. כך אנו רואים שכאשר יצא רבי שמעון מהמערה בכה עליו רבי פינחס חמיו ואמר לו "אוי לי שראיתך בכך" שכל עור גופו מלא סדקים, ואמר לו רבי שמעון "אשריך שראיתני בכך", כי זכה להודות על הרעה ולומר שהכל לטובה.

בעניין ההודיה נאמר בגמרא (ברכות ז, ב) שרבי יוחנן אומר בשם רשב"י שלא היתה הראשונה בעולם שהודתה, שאמרה (בראשית כט, לה) "הפעם אודה את ה'". ופירש רש"י (על הגמרא וכן בבראשית שם) שהסיבה שהודתה באופן מיוחד, כי כבר נולד לה ילד רביעי, ולפי חשבון י"ב שבטים לארבע אמהות כל אחת היתה אמורה לזכות בשלשה בנים, וכיון שבלידת הילד הרביעי - יהודה - לאה זכתה בשבט אחד יותר, על כן הודתה.

לאה אמנו או אדם הראשון

הקשו המפרשים, שהמדרש (ב"ר כב, יג) אומר שכשאדם הראשון עשה תשובה על חטאו אמר "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'", שזו התשובה הראשונה בעולם (ואגב, מכאן לומדים שכשאדם מודה

לטפסף את החינוך

לעצמנו את הטיפה הראשונה נוטפת על הסלע הקשיח: בהתרגשות היא אוזרת את כל כוחותיה לקפוץ בעוצמה אל האבן, ולאחר שניה הוא רואה באכזבה שכל עמלה היה לשוא, האבן נשארה שלמה כשהיתה ואף רסיס אבק לא ניתז ממנה. כך גם רואה הטיפה השנייה והשלישית, והעשרים והשלשים. אם היו הטיפות בעלות תכונות אנושיות ודאי היו מתייאשות ופונות לאפיק תעסוקה אחר, אך ההתמדה בלא יאוש, והסבלנות להמתין לראות תוצאות בעתיד, הם שנתנו לטיפות את הכוח להמשיך ולטפסף ולחכות בסבלנות לתוצאות.

התובנה השנייה שנצצה בליבו של רבי עקיבא היתה שאלה: איזו טיפה חוללה את החור באבן, הראשונה, האמצעית, או האחרונה? ודאי שכל הטיפות, מהראשונה ועד לאחרונה כולם חוללו את החור הזה. ואז הבין רבי עקיבא את טעותו כשחשב שלימודו המועט לא שניה בו כלום, ברור שלא! אלפי טיפות תורה נדרשות כדי להפוך את לב האבן ללב רך ונכנע לנשמה. כל מעט לימוד, קורטוב טורח, עושים את פעולתם, כשסופו של תהליך, אומר רבי עקיבא, אתהפך במאה ושמונים מעלות ואהיה אדם אחר לגמרי.

כך הסתובב רבי עקיבא מאוכזב ועצוב, כשהוא בטוח שאין באפשרותו לגדול בתורה, עד לאותו מפגש

מלין פעם אמרתי לו

רבי ישראל סלנטר זיע"א מספר לנו שהכללים האלו הם יסודיים ביותר להצלחתנו בעבודת השם: מחד סבלנות ועקשנות, ומאידך אמונה בעוצמת כל דבר שבקדושה שהוא חלק מהמפכה כולה.

אנחנו כהורים מסתכלים על ילדינו, שלפעמים חוזרים על טעויות ומעשי משובה שכבר אמרנו להם והוכחנו אותם על כך עשרות פעמים, ואינו מסוגלים להבין למה הילד לא משתנה. נדמה לנו שאיננו משנים מאום בהרגליו של הילד ואולי כדאי להפסיק לחנך ולהעיר חלילה [כמובן שאת התפתחותו האיטית כשהיינו צעירים שכחנו זה מכבר...].

המסרים הברורים שנלמדים מסיפורו של רבי עקיבא הם: ראשית - שבחינוך והפנמת מסרים אין אפשרות לקיצורי דרך ולקבלת תוצאות מהירות, זהו תהליך ארוך ומייגע הדורש מאתנו סבלנות אין סופית להעביר את המסרים שלנו באופן עקבי ורגוע. שנית, שכל מסר טוב וכל הערה שאנחנו מעבירים לילדנו בצורה הנכונה, בוודאי פועלת את פעולתה, ובדרך כלל ישנם שינויים - לעיתים מינוריים - בהתנהגותם של הילדים, וברבות הימים וריבוי התפילות נראה בעינינו את המהפכה המופלאה בילדינו היקרים, אמן כן יהי רצון.

ב עומדנו בעיצומם של ימי האבלות על פטירת תלמידי רבי עקיבא, וימים ספורים לפני הילולתו הגדולה של רבי שמעון בר יוחאי תלמידו הגדול של רבי עקיבא, כדאי להפנות זרקור להשתלשלות המיוחדת של גדילתו של הרב הגדול, מהיות רועה צאן בור ועם הארץ עד לנסיקתו המטאורית להיות גדול הדור.

המקרה הידוע ביותר ארע כשרבי עקיבא הלך לו ברחוב וראה מעיין שליידו מונחת אבן ובה חור גדול. כשהתבונן לסיבת הימצאות החור ראה שהמעיין מטפסף על הסלע טיפה אחר טיפה ללא הרף, עד שברבות השנים המים חוררו את הסלע. התפעל רבי עקיבא מהמחזה המפעים ואמר לעצמו: קל וחומר, ומה מים הרכים שחקו את האבן הקשה, אני שליבי רך והתורה היא קשה בוודאי שתחדור לליבי ותשנה אותו לנצח נצחים, מיד חזר לתלמודו. וכך הצליח לגדול בתורה לאין שיעור, עד שנאמר בגמרא (מנחות כט:): שמשוה רבינו התפלא כשראה את תורתו העמוקה של רבי עקיבא ושאל את הקב"ה למה לא נתן את התורה דרכו.

הנסיין הכושל

רבי ישראל סלנטר זיע"א מדויק בלשון חז"ל שנכתב שרבי עקיבא מיד חזר ללימודו, משמע שבעבר עסק בלימוד התורה והמעשה הנפלא היה הטריגר לחזרתו לחיק הלימוד, וזה דבר מסקרן בהחלט: מה היה הגורם להפסקת לימודו?

ורבי ישראל עונה בתירוץ מופלא ומפתיע: שכשרבי עקיבא החליט לשנות את דרכו, לעזוב את רעיית הצאן ולהתחיל ללמוד את התורה הקדושה, הוא דיבר עם חבריו והתייעץ עמם, והם אמרו לו שאם ברצונו להשתנות בצורה מהירה ואיכותית עליו ללכת ללמוד והתורה תשנהו לטובה. ואכן רבי עקיבא עשה כעצתם ונכנס לשיבה, אך חלפו להם חודש ואף שניים והוא לא הגיע אל התוצאה המיוחלת, כאילו מאום לא השתנה, ההרגלים, הניסיונות, הקשיים, נשארו ללא שינוי מיוחד, דבר שגרם לו להבין שכנראה המצב שלו הוא בלתי הפיך וכל מאמציו אינם נושאים פרי, ולכן הוא עזב את הלימוד במפח נפש. כך הסתובב רבי עקיבא מאוכזב ועצוב, כשהוא בטוח שאין באפשרותו לגדול בתורה, עד לאותו מפגש עם החור באבן שהחדיר בליבו שתי תובנות חיוניות לחיים:

אז מי באמת חורר?

התובנה הראשונה, ששינוי הנהגה איננה בשיטת ה"זבנג וגמרנו", אלא הוא תהליך ארוך ומייגע. נתאר

ניצוצות
מגזין הלב לכל המשפחה

מוקד המבצעים
למצטרפים חדשים:

02-623-1218

**רבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך,
חוזק נפשי והעצמה...**

חשיפה: הדרך לשיקום ההריסות בעולמות העליונים

...

לא כל כך נעים לדבר על זה, וטוב שלא נעים, אבל מדי פעם אין ברירה. פעם היו יותר מתעסקים עם זה, היום יש שמפחדים שזה ייטב מדי את הלבבות, אבל אין ספק שלפחות מדי פעם צריך לזכור - שהעברות שלנו מקלקלים עולמות! כלשונו המחרידה של רבי נתן (הל"ב ב"ח ד יג): "אפילו תאוו בעלמא, ושום תנועה שאינה ברצון הבורא יתברך, צריכין לברוח ולהתרחק ממנה בתכלית הריחוק, כי הוא פוגם מאד בנפש הישראלי ובכל העולמות א-ל-פ-י-א-ל-פ-י-ם ו-ר-ב-י-ר-ב-ב-ו-ת התלויים בו". אז מה עושים? זה באמת מייאש! עשרות אלפי עולמות עליונים חרבים ושוממים, נראים כמו הירושימה ונגסאקי אחרי פצצת האטום, ואנחנו צריכים לתקן את זה. איך?!

ותחשוב שזה כמו סולמות וחבלים: באותו אחוז ירידה שאני נופל למטה - כך הפגם מגיע לעולמות עליונים יותר ושם משחית והורס. אם הפושע נפל לטומאה בשיעור קטן - הוא פוגם רק בעולם העשייה לדוגמה, אבל אם הוא עושה עבירה חמורה יותר ונופל יותר לקליפות - הפגם מגיע לעולם גבוה יותר ושם מחריב את הכל. אני מיואש לגמרי.

ובשביל זה יש את הצדיקים, שהם עולים לעולם יותר גבוה, למקום ששם לא הגיע הפגם עדיין, ושם משפיעים אורות של חסדים ותיקונים טובים, ומורידים אותם לעולמות הנמוכים שנפגמו ובכך מתקנים את הפגם.

ולכן בברסלב חוזרים על כך שוב ושוב, שככל שהמחלה חמורה יותר צריך רופא גדול יותר, וככל שהדור שפל יותר כך צריך צדיק גדול יותר. ולכן כלונו מקושרים חזק לצדיק האמת אילן החיים, שרק הוא בכוחו הגדול יכול להוציא - אפילו אותנו! מהבוץ העמוק ששקענו בו.

(ליקוטי הלכות קרי"ש ד יג)

וסעים למירון!

לצדיק הגדול, שכל עם ישראל שר שוב ושוב את השירים המקודשים המקודשים כליל לשבחו והזכרת מעשיו הגדולים והנעלים. אנחנו שרים, ולא ממש מבינים מה זה "מקום אבני טיש" שלשם הגיע רשב"י ופניו כפני ליש, אין לנו מושג מה זה "יו"ד חכמה קדומה" שרשב"י השקיף לשם, אבל מה שאנחנו יודעים הוא שהרבה חסידים וצדיקים לא הצליחו להתקרב למעלות שכתובות שם על רשב"י, ולכן כלונו נוסעים למירון, לצדיק הכל-כך גדול.

אולי יש כאלה שמספיק להם צדיק יותר פשוט, יהודי שמתפלל בדקות ולומד בהתמדה לשם שמים. אני, שיודע את כמות העבירות שאני סוחב אחורי גבי ואת הפגמים הרבים והגדולים שעשיתי במהלך ימי חיי, מבין שאני חייב את הצדיק הכי גדול שיעזור לי לצאת מהתסבוכים העמוקים שלי.

צדיק בינוני כזה, אחד שהעפיל דרגות ספורות מעליו, יוכל לעזור לי במקרים נקודתיים, כמו שאני הולך לכהן הדיוט שיקריב לי את החטאת והאשם

צדיק בינוני כזה, אחד שהעפיל דרגות ספורות מעליו, יוכל לעזור לי במקרים נקודתיים, כמו שאני הולך לכהן הדיוט שיקריב לי את החטאת והאשם כשנשאלתי בעבירות הגילול. אבל כשהמצב נהיה קשה באמת, כשאני עושה חשבון נפש ורואה שהמצב עגום, אז הכהן הפשוט לא יכול לעזור לי, אני נאלץ לפנות לעזרת הכהן הגדול, שייכנס למקום המקודש ביותר בגלבוס ביום המקודש ביותר בשנה ושם יתווה על כל חטאיי, כמו שמפורט באריכות מרטיטה בתחילת פרשתנו. ככל שאני יותר מסכן ומלוכלך, אני צריך כהן יותר גדול.

ולפעמים גם הכהן הגדול לא מסוגל לעזור לי, כמו שכתוב בסוף מסכת יומא שיש עבירות חמורות שגם יום הכיפורים לא מכפר עד שיבואו ייסורים, או עד שהאדם ימות חלילה. בשביל זה צריך להיות מקושר לצדיק, שהגמרא (הוריות יג) אומרת שהוא יותר חשוב מכהן גדול, והוא מצליח לתקן את העבירות החמורות האלו, ואסביר.

לצעירי הצאן

טוב לי כי ענית

רבי שמעון למד את דרך ההודיה על כל דבר, טוב או רע, מרבותיו נחום איש גם זו ורבי עקיבא. גם כשהכל נגד התכניות אומרים גם זו לטובה ובאמת מאמינים שהכל טוב. החדוש המיוחד של ההודיה הוא כשמודים על דברים הנראים לעינינו רעים, אך אנו מאמינים שהכל לטובה ומודים לה' על הטובה הזו

מתוך מאמר ראש הישיבה

הרפתקה לילית

לקראת הילולת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע במירון

יעקב אהב להיות במירון.

בדורנו הרבה אנשי מירון סובבים בינינו, האהבה לציון התנא האלוקי הופכת נפוצה יותר ויותר ואינה סיבה לתמיהה. אבל בימים ההם, לפני יותר ממאה שנים, מירון היתה מדבר שממה. לפעמים היית יכול לשהות שם ימים שלמים כשהדבר היחיד שהנך שומע הוא יללות תנים בלילות. מי מדבר על אוכל ושתייה שעליך להביא עמך, כפי שאמר פעם יהודי ירושלמי כשחיוך שרוי בזוית פיו: "מירון היא כמו עולם הבא: מה שהבאת אתך - יש לך; ומה שלא - לא..."

ור' יעקב לא נבהל מהקשיים והמניעות, ומידי פעם היה עוזב את חיפה מכורתו, מעפיל בעליות התלולות של הגליל ופונה בלב נרגש להשתטח על ציונו של התנא הקדוש. לא נאמר שיעקב לא פחד לשהות לבדו בציון השומם, אך ברבות הזמן התרגל לכך, עד שניתן לומר שהוא אף נהנה מעט בימים שלא היה אחד עימו בבניין הקבר, שכן אז פיו היה משוחרר ויכול היה לשפוך את נפשו לפני ה' ככל אוות נפשו.

באותו היום ר' יעקב הגיע אל הציון בשעות אחר הצהריים. לאחר ששתה מעט מים כדי שלא יתייבש בצמא החל לומר את ספר התהלים בסמוך לציון, כשהד קולו חוזר אליו מן הקירות. לפני השקעה התפלל ר' יעקב מנחה בכוונה רבה, וכשנראו שלשה כוכבים התפלל ערבית. הדרך המתישה הכריעה את גופו, והוא בקושי הספיק לפרוס את מצעיו בסמוך לציונו של רבי אלעזר עד שנפלה עליו תרדמה עמוקה.

...

בחלומו הוא נמצא במקום חשוך כמעט לגמרי, צלליות קלושות מרקדות מעט על הקיר, הוא מסתכל ימינה ושמאלה אך אין לו מושג היכן הוא נמצא. מחמת החשכה המפחידה התפתה לחשוב שביגהם הינו שריו, אך קול הפעמונים המרחף בחלל פוסל אפשרות שכזו מכל וכל. מה הוא הקול הזה?

הוא מכריח את עצמו להתעורר, והקול נשמע רק צלול יותר, לא נעלם. משמע לא חלום היה זה, אלא שחלום ומציאות נתערבלו במחשבתו ויצרו סיטוי לילה. הבלים.

אבל מי נכנס לכאן, ואיך? תעלומה.

חושיו של ר' יעקב הצטללו יותר ויותר, והוא החל לשמוע בבירור את קולו של האורח הזר מתרונן באויר בקול ענוג וספוג דמעות: "יריבונו של עולם, אתה הוא יודע את האמת, הרי אתה יודע כמה נסיונות המלך הזקן והכסיל מפיל עלי בכל יום. איי, היצר הרע לא שוקט לרגע ומנסה להרוג אותי לגמרי ולסלקני משני העולמות. אוי טאטע" יבבה ארוכה קוטעת את דבריו הרוגשים, "אוי טאטע, כמה אני אוהב אותך, רק אתה יודע כמה אני

באמת רוצה לעבדך באמת, באמת, אבל ב-א-מ-ת!". ר' יעקב שוכב מסומר למקומו. לרגע הוא שוב סובר שמא חלום הוא זה, אך מיד הוא מפסיק את מחשבותיו, אזניו מתמנגנות לשמוע את השיח המרגש שהאיש העלום שופך לפני בוראו:

"אני כל כך רוצה לעבוד אותך, כל כך מנסה, שלח לי בבקשה את עזרתך משמים לצלוח את העולם המלא בכל כך הרבה קשיים. הלא אתה אמרת 'הבא ליטרה מסייעין אותו', ואני משתדל לבוא אליך ולהטרה, עשה עמי ברחמך הרבים כמו שהנך רגיל להתחסד עם בריותיך ותן לי בינה ודעת וכוח איתן לעבוד אותך באמת בלא שום מפריע, שאוכל לעבור את הפרוזדור הקצר הזה נקי וזך בלא להתלכלך בבובן הרב שמפוזר על רצפתו, אוי טאטע..."

ר' יעקב לא העז להפריע לאורך בתפילתו הנרגשת. עיניו הצטרפו במהרה לתפילתו המרגשת של המתפלל הנעלה והרטיבו את לחייו ואת המצעים, אך אזניו נותרו כרויות לכרות עוד ועוד יהלומי-דיבור שכאלו מפיו המפיק של האיש.

בבוקר קם ר' יעקב לאחר ליל שימורים, ולאחר תפילת שחרית נלהבת הרגיש שאינו מסוגל כעת לאכול. הרגש העז שניצת בו לשמע ההתבודדות דאמש לא כבה ולא איפשר לו להתעסק בזוטות כאוכל ושתייה. הוא ארז את חפציו המעטים ויצא לכיוון חיפה עירו, כשכל העת מצטלצלות באזניו המילים והיפחות שהצטלצלו אתמול בציון הקדוש.

רק בשעות אחר הצהריים, כשהגיע לביתו בחיפה, טעם משהו לשובור את התענית-זוטא שנכתה על גופו מן הבוקר.

המאורע המסעיר שעבר עליו לא נשכח במהרה, ובפעם הבאה שהגיע לאתרא קדישא בירד אצל הנוכחים מי הוא היהודי המיוחד שכל כך עורר את ליבו בתפילותיו המיוחדות.

לאחר שמסר פרטים אמרו לו הסובבים את השם: רבי דוד נְטֵעֶפֶר, חסיד ברסלב ענותן וירא שמים שפרנסתו מתפירת שמיכות צמר. בברסלב היה רבי דוד ידוע כבעל תפילה ב"קִיבוּן" במירון במוסף דראש השנה. בעל תפילה מיוחד היה האיש, וליבם של מאזיני תפילתו היה נמש מתוך הרגש העצום שהכניס בדיבוריו, ומאיך טובי חזני ירושלים העידו על קולו הנדיר והמיוחד.

וכן היה מסיים ר' יעקב את הסיפור שקראתם עתה: "הרבה מגידים ושיחות מוסר שמעתי בימי חי, אך להתעוררות כזו כפי שגרמו לי דיבורי תפילה אלו לא זכיתי לקבל מאף דרשה!".

(עפ"י שיש"ק חלק ה, ועוד)

אוי טאטע... רבי דוד ש"פ

שאלה:

כשגמרתי "פסוקי דזמרה" לפני הש"ץ, האם לחכות לו כדי לומר איתו "ישתבח"?

ומי שהוכרח לצאת לבית הכסא לפני ישתבח, נכון שיאמר שוב לפחות "אשרי" לפני ישתבח כדי שיהיה לברכה על מה לחול (ביאורו"ל שם ד"ה וקצת).

ובעניין זה: יש הסוברים שאדם שהפסיק ח"ו ודיבר דברים בטלים בין ברוך שאמר לפסוקי דזמרה ובין פסוקי דזמרה לישתבח, יש לו לחזור ולברך, כדין המפסיק בין ברכת "בורא פרי העץ לאכילת התפוח (על משנ"ב ס' נא סק"ד ופסקי תשובות שם אות ה והערה 48). אמנם למעשה לא יחזור ויברך. וכן אם הזדמן לו בין פסוד"ז לברכותיה לענות על דברים שבקדושה כגון "אמן" וכיוצא בזה, מותר לו לענות כיון שה"אמן" הוא שבח לה' וכעין חלק מפסוקי דזמרה (על שו"ע או"ח ס' נא ס"ב).

תשובה: אין להפסיק בין פסוקי דזמרה לישתבח, אפילו בשתיקה.

הרחב דבר: כפי שכבר הזכרנו בעבר, "ברוך שאמר" נחשב לברכה שלפני פסוקי דזמרה ו"ישתבח" נחשבת לברכה שאחריהם. כל ילד יודע שאסור להפסיק בין ברכת "בורא פרי העץ" לאכילת התפוח, וכעין זה הדין - אך בחומרה פחותה - לגבי הפסקה בין הברכות של פסוקי דזמרה לפסוקי דזמרה.

וכן נפסק במשנה ברורה (רמ"א ס' נג ס"ג ובמשנ"ב סק"ט), שאמנם החזן צריך להסמיך את "ישתבח" ל"קדיש" ולכן בכל סיטואציה של הפסק עדיף שיפסיק לפני ישתבח, אך אדם שאינו חזן יחכה אחר ישתבח ולא לפניו, כדי לא להפריד בין פסוקי דזמרה לברכה שלאחריהם.

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

אוי לו למי שיעז!

מזדמנים, ולימים בנו את בית כנסת ברחוב מימון, אלא שבניית בית הכנסת הייתה מלווה במניעות רבות: דיירי אחת החצרות ששכנה באזור טענו שבניית בית הכנסת פוגעת בשטח שלהם, ובגלל זה הוציאו צו מניעה מהעירייה לא להמשיך את הבניה. אבא הגיע לבית הכנסת וראה שהעבודה נעצרה, הוא החל לברר מה קרה, ונדע לו שיש צו מניעה.

"אבא היה אדם ללא חת, הוא הלך מיד לעירייה, ובאותה שעה בדיקו התקיימה במליאה ישיבה שכל חברי העירייה השתתפו בה. אבא נכנס פנימה וצעק בקול גדול: 'מדוע אתם לא נותנים לנו לבנות את בית הכנסת?'. כולם שתקו, אף אחד לא ענה. אבא הכריז בקול רם: 'תדעו לכם שאני מצפצף עליכם, על אפכם ועל חמתכם, יחד עם הצו מניעה אנחנו נמשיך לבנות, ואוי לו למי שיעז להפריע בבניין של רבינו!' עוד באותו היום יצקו את התקרה, על אף צו המניעה, העיריה העלימה עין, ובית מדרשינו ברחוב מימון התנוסס לתפארה".

(מגזין 'ניצוצות' תשרי תש"פ)

לבש עוז ותעצומות. רבי מרדכי יגלניק

ר' חיים יגלניק: "כשאבא רבי מרדכי הגיע לבני ברק לשטיבל של חסידי ברסלב, הוא היה המום. הוא זכר עוד את ה'שטיבל' בורשא שבער כיורה ורתחת, והנה בארץ ישראל הוא מצא שטיבל קטן עם מתי מספר. אך כמו שאמר רבינו הק' 'האש שלי תוקד עד ביאת המשיח', אבא האמין באמת ובתמים שיבוא יום ואורו של רבינו הק' יתפשט בכל העולם, גם כשכל העולם נחרב, כשכל חבריו ומכריו נשרפו בלהבות אירופה והכבשנים".

חסידות ברסלב בארץ מנתה משפחות ספורות. רובם בירושלים, ומעט בבני ברק ובתל אביב. ר' שמעון יגלניק: "אני זוכר כילד קטן שאבא לקח אותי מידי שנה לקיבוץ בירושלים בעיר העתיקה. הקיבוץ התקיים אז בבית הכנסת 'עץ חיים', ששכן בחצר ה'חורבה'. בימים ההם לפני שנת תש"ח היה מאוד קשה לנסוע לירושלים, אך ל'אבא' לא היה מושג לוותר על סעיף קטן ממה שרבינו הקדוש אמר".

איך התפתח השטיבל הקטן בבני ברק?

ר' שמעון: "בתחילה השטיבל נדד בין מבנים ארעיים

פתגם השבוע

קל להסביר לילדים: אמירת ברכה על האוכל פירושה להגיד תודה להשם

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

ההצלחה ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א

טל משה בן בת שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

ההצלחת משפחת אוקן

ההצלחת משפחת שרון

ההצלחת משפחת שילר

נסיון ברירה

סטודיו טאטע

סטודיו ליצירת יהודית

ליצונו דובי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

ילד בחבורת העובדים

המכתבים למשל מבקש רבי משה: "אני מעתיר בעדכם על הציון הקדוש, ואבקש מכבודכם שתתפללו עלי גם כן: משה בן חוה וכל בני ביתו שיחיו; זוגתי עסי מירל בת עטי פרידא; בני אהרן; בתי עטי פרידא, - שנזכה במהרה לבוא לארץ ישראל בנקל... ויהי רצון שיפתחו המיצרים, שנוכל לבוא בנקל לאומן וגם לארץ ישראל".

באותה תקופה עלה לארץ ישראל גיסו של רבי

הוא היה מילדי העיר אומן שעלה לארץ הקודש בשנת תרצ"ז, וכבר אז הקים את הארגון הראשון של ברסלב בשם "אגודת חסידי ברסלב", בכדי להפיץ את שמו של רבינו הקדוש ולאחד את חסידי ברסלב בארץ הקודש.

בנם של קדושים

השבוע בתאריך י"ד אייר יחול יום הילדמנות לחסיד המיוחד רבי אהרן גלידמן. ר' אהרן נולד לאביו החסיד רבי משה גלידמן מצ'נסטחוב, מצאצאי המהרש"א, שהגיע בבחרותו מפולין לאומן והשתקע בה. אמו של ר' אהרן היתה בתו של החסיד הנלהב רבי אהרן מקיבליטש זצ"ל. הוריו נישאו בשנת תרפ"א בטפליק, מקום מגורי הסב רבי אהרן, זמן קצר לפני הסתלקותו.

ר' אהרן גלידמן היה בן בכור להוריו, ונקרא על שם סבו הגדול רבי אהרן מקיבליטש. ימי ילדותו עברו עליו באומן, במחיצת אביו ושאר החסידים הנאמנים, שהיו עובדים את בוראם בכל לב ונפש מתוך דביקות ברבינו, כשהם מרבים להשתטח על ציונו הקדוש. בד בבד, תחת האיום הקומוניסטי ומתוך עניית שלא תתואר, אביו רבי משה מסר

נפשו כדי ללמדו תורה ולהחדיר בקרבו יראת שמים חרף הרוחות הזרות שנסבו בחוצות.

סבו של ר' אהרן גלידמן מצד אביו, רבי חיים ראובן, היה משמש של הרה"ק רבי שלמה מרדומסק בעל 'תפארת שלמה'. הסב ספר שפעם ראה אצל רבו רבי שלמה את הספר הקדוש 'ליקוטי תפילות' כשהוא ספוג כולו ומקומט מדמעותיו. הערצתו הגדולה של בעל ה'תפארת שלמה' לרבינו מוה"ר זי"ע ולתורתו - היתה מפורסמת.

כך למשל בספרו הביא את דברי רבינו על גדולת רשב"י הנרמזת בסופי התיבות של הפסוק כ"י לא תשכח מפ"י זרע' - יוחאי, וכן בעוד מקומות. עד היום נמצא הספר 'ליקוטי הלכות' שהיה שייך לבעל ה'תפארת שלמה' ועליו חתימתו וחתימות בנו ונכדו. נכדו רבי אברהם שמואל צבי אב"ד באדעטשין, מחבר הספר 'נפלאות שלמה', אף היה נוסע לאומן לראש השנה. מסיבה זו, נמצאו ספרי רבינו אצל רבים מחסידי רדומסק בפולין.

מקרב ילדים בכיתתו

ר' אהרן גלידמן היה ידידו וחברו הטוב לעבודת השם של רבי שמואל הורביץ, אותו הכיר מבואו לאומן, והוא התכתב אתו במכתבים מעוררים לעבודת השם. באחד

מייסד האגודה הראשונה בארה"ק. ציונו של ר' אהרן גלידמן בהר הזיתים

משה, החסיד רבי הירש לייב ליפל. רבי משה ומשפחתו השתוקקו אף הם לעלות לארץ ברינה. ואכן, בשנת תרצ"ז זכו לעלות ארצה. ר' אהרן היה אז ילד כבן עשר, חסידי ברסלב בגילו כמעט ולא היו אז בירושלים, אך הוא, בתום לבו ובאש שיקדה בקרבו, קרב את אחד מחבריו ב'חיידר' לברסלב, וכאשר גדלו, היו יוצאים יחד עם המבוגרים שבאנ"ש, כמו אביו רבי משה, דודו רבי הירש לייב, רבי נחמן שותק ועוד, אל השדה להתבודדות.

האגודה הראשונה להפצה

בשנים שאחר עלייתו לארץ, כאשר לא יכול היה לנסוע לאומן בראש השנה, היה ר' אהרן נוסע עם אביו ל'קייבויץ' שהתקיים אז במירון, והמשיך בכך גם לאחר פטירת אביו בשנת תש"ז. באותם שנים היה הקייבויץ גדול מאד בציון רשב"י הקדוש במירון בימי ראש השנה, ורבים מחסידי ברסלב היו מתקבצים שם יחדיו.

ר' אהרן היה עובד ה' בתמימות נפלאה, והקים את 'אגודת חסידי ברסלב' להדפסת ספרי רבינו ולהפצת המעיינות חוצה. לימים היגר לאמריקה, שם התגורר עד לפטירתו בי"ד באייר תשמ"ג. חסידות ברסלב התאבלה על פטירתו של החסיד והמפיץ הנאמן, ולאחר מספר ימים הועלה ארונו לארץ הקודש ונטמן בהר הזיתים.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות:

02-6289761

052-7679638

ספרו החדש של הרה"ח שמואל שטון שליט"א

שביל חדש

נפתח אל הלב